

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.319 van 23 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is het rijk binnengekomen op 18 november 2000 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 november 2000. Op 26 november 2003 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 171.322 van 21 mei 2007.
2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 12 juli 2007. Een schriftelijke verklaring werd door verzoeker ondertekend op 18 juli 2007 waarna het dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Verzoeker werd gehoord op 30 november 2007.

3. Op 1 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 april 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten Gronde

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij er vooreerst wil op wijzen dat, hoewel zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen, hij in Iran problemen kende voor zijn vertrek in 2000, hij convocaties heeft gekregen die hij aan de asielinstanties voorlegde, zijn vader gearresteerd werd, hun winkel verzegeld werd en huiszoekingen werden verricht. Hij wijst er verder op dat hij op zeer uitgebreide wijze antwoord heeft gegeven op de verschillende vragen met betrekking tot zijn politiek engagement in België die een loutere verderzetting is van zijn politiek engagement dat hij reeds in Iran had. Verzoeker argumenteert dat zijn politiek engagement niet in twijfel wordt getrokken en dat de Commissaris-generaal ten onrechte van oordeel is dat hij een laag politiek profiel heeft terwijl hij het woord voert op vergaderingen met een delegatie van het Europees parlement, en foto's van hem te zien zijn op het internet van de verschillende manifestaties waaraan hij heeft deelgenomen. Hij wijst er nog op dat ook het politiek engagement van zijn broers in aanmerking moet worden genomen en het feit dat hij de heer Al Mansouri kent en ontmoet heeft, een Nederlands staatsburger die aan het hoofd stond van de Ahwaz Liberation Organisation (ALO) en die momenteel wacht op zijn executie in Iran. Tot slot vraagt verzoeker in ondergeschikte orde hem met toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming toe te kennen.
2. Met betrekking tot verzoekers eerste asielmotief, te weten dat hij niet terug kan naar Iran omwille van de redenen aangehaald in zijn eerste asielaanvraag, stelt de Raad vast dat verzoekers beroep tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 171.322 van 21 mei 2007. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen stelt de Raad vast dat zijn eerste asielaanvraag werd verworpen omdat hij poogde de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden door meerdere documenten (een convocatiebrief, een arrestatiebevel en een verbod om het land te verlaten) voor te leggen waar geen enkele authenticiteitswaarde aan gehecht worden, zoals blijkt uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier, zodat ook de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten op fundamentele wijze wordt ondermijnd en geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn problemen in Iran, wat betreft de contacten die hij vanuit België nog steeds onderhoudt met de ALO in Nederland hij geen feiten of elementen heeft aangebracht die wat hem betreft wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals uitvoerig werd toegelicht, en de overige door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze afbreuk doen aan de beslissing. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen. Zo verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij in Iran voor zijn vertrek wel problemen kende en hij convocaties heeft voorgelegd aan de Belgische asielinstanties kan de Raad alleen maar vaststellen dat aan de stukken die hij indiende tijdens zijn eerste asielaanvraag

ter ondersteuning van zijn beweerde vervolging geen authenticiteitswaarde kon worden toegekend zodat hij zijn vervolging voor zijn vertrek uit Iran in 2000 niet aannemelijk heeft gemaakt en hij derhalve ter ondersteuning van zijn vervolging voor zijn vertrek uit Iran in zijn tweede asielaanvraag enkel elementen aanhaalt die reeds werden onderzocht. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde stukken, documenten en feiten, met name zijn politieke activiteiten in België en zijn lidmaatschap van Hizb Altadamon al democratiya al-Ahwaz (Parti de la Solidarité Démocratique d'Ahwaz - SPAD) .

3. Met betrekking tot zijn activiteiten in België merkt de Raad op dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals in casu het geval is, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on refugee sur place claims, februari 2004).
4. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (CEDOCA-antwoorddocument IR2007-011w) blijkt dat een reëel risico bij terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden, omdat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven. Gewone leden van een organisatie of sympathisanten, die deelnemen aan betogingen, lopen volgens de geconsulteerde bronnen geen gevaar op vervolging bij terugkeer (ze kunnen ondervraagd worden of krijgen soms een geldboete).
5. In casu blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn problemen nu anders zijn vermits hij in België lid geworden is van de Hizb Altadamon al democratiya al-Ahwaz (Parti de la Solidarité Démocratique d'Ahwaz - SPAD) en dat hij deelneemt aan manifestaties en vergaderingen, vooral inzake de mensenrechten, culturele zaken en ook via e-mail communiceert met andere mensen (p.4 - 5 gehoorverslag CGVS 30 november 2007). Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat verzoeker, gelet op zijn talenkennis, zich "dus kan (...) uitdrukken tegenover een delegatie van het EP (*Europees Parlement*) en zeggen wat we doen", dat hij "telkens (spreekt) met de verantwoordelijken en alles (zegt) wat er te zeggen valt", dat dit geen officiële functie is, hij nog nooit activiteiten heeft georganiseerd, geen andere Arabische organisaties kent, nooit interviews heeft gegeven, hij niet deelgenomen heeft aan de manifestatie voor de Syrische ambassade omdat hij er niets van wist (*manifestatie tegen de aanhouding in Syrië van de Iraans-Nederlandse leider van de ALO*), zelf een aantal keren heeft deelgenomen aan manifestaties en niet deelnam aan de hongerstaking maar daar aanwezig was en wachtte op resultaten (gehoorverslag p. 8 tot 10). De Raad besluit dan ook dat, zo er niet getwijfeld wordt aan verzoekers sympathie voor de rechten van de Arabische Iraniërs en zijn lidmaatschap van de partij SPAD, bezwaarlijk kan

gesteld worden dat verzoeker tijdens zijn deelname aan de activiteiten in België een leidinggevende figuur was die op de voorgrond of in de openbaarheid trad en er geen aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door de Iraanse autoriteiten.

6. Zo verzoeker verwijst naar de activiteiten van zijn broers stelt de Raad vast dat hij daarover enerzijds heel vaag is en anderzijds geen enkel begin van bewijs voorlegt van het lidmaatschap van en/of van activiteiten voor één van de oppositiepartijen tegen het regime in Iran. Immers, verzoeker beperkt zich door te stellen dat zijn oudste broer S. lid was van de communistische partij thans de “Front de la libération de Arabistan”, hij één jaar in de gevangenis zat voor de revolutie en daarna nog drie jaar en het territorium van al-Ahwaz niet mag verlaten, zijn broer Y. één van de leden is van de SPAD maar al 25 jaar in Denemarken verblijft, zijn broer M.H. lid is van de SPAD en sinds 25 jaar in Denemarken verblijft en hij nog twee broers heeft die in Dubai verblijven en lid zouden zijn van ALO (gehoorverslag p. 4 en 12). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tevens omwille van de politieke activiteiten van zijn broers in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.
7. Verzoeker wijst er tevens op dat hij melding heeft gemaakt van de heer Mansouri, hoofd van ALO en dat hij verklaarde Mansouri te kennen en hem verschillende keren te hebben ontmoet. De Raad wijst er in deze op dat verzoeker dit element tevens aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag en dat de Commissaris-generaal toen reeds met betrekking tot zijn contacten met ALO in Nederland besliste dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangebracht die wat hem betreft wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen lid meer is van de ALO sinds 2004 (p. 7).
8. Met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut wijst de Raad erop dat verzoeker, gelet op zijn laag politiek profiel, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vanwege de Iraanse autoriteiten een reëel risico op vervolging riskeert noch dat hij een reëel risico op vervolging dient te koesteren omwille van het lidmaatschap van zijn broers in het buitenland van de partijen ALO of SPAD, en noch omdat hij beweert de heer Mansouri te kennen en hem verschillende keren te hebben ontmoet. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 juli 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK.

M.-C. GOETHALS.